

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Diff. III. Solvuntur objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

& vespera. Ratio. Quia si hac in re non essent connotata, deberent in re esse unum in recto & aliud v. g. in obliquo. Jam autem in re rectum & obliquum nullum est, ipsumque illud obliquum v. g. in re spectatum, nihil aliud est, nisi ipsum illud extremum, ipsum illud absolutum &c.

II. CONCEPTUS est. *Secundum quod connotatum indiget concipi, & sic non aliud est nisi ipsum subjectum, alias & alias denominationes sortiens, ortas ab aliquo extrinseco intrinsece tamen requisito, sic v. g. denominatio Domini in Petro dicit pro subjecto ipsum Petrum prout de hac re libere disponere possit. Ratio hujus modi concipiendi connotata desumitur ex dictis, quia scilicet cum aliud extremum non possit esse intrinsecum, debet esse quid extrinsecum, quia tamen ingreditur conceptum definitivum debet esse quid intrinsece requisitum.*

III. CONCEPTUS de connotatis formari potest. *Secundum quod per modum formalitatum concipiuntur, & sic v. g. dum consideratur Petrus prout est principium actuum ratiocinandi intelligitur tunc pullulare formalitas rationalitatis, & in quantum Petrus est principium actuum sensandi, intelligitur pullulare formalitas animalitatis. Ratio hujus concipiendi modi est, quia ex una parte nihil verat concipi connotata per modum formalitatum; ex alia parte, nisi ita ut dictum est concipiantur, non concipientur per modum formalitatum seu formarum Metaphysicarum, hocque ipso quia Metaphysicarum ex modo concipiendi pullulantium.*

DICENDUM III. *Si connotatio accipitur secundum id quod dicit in obliquo, poterit interdum esse distinctio realis actualis.*

PROBATUR. Quia si accipitur animalitas Petri secundum id quod dicit in recto est ipsemet Petrus, secundum autem quod dicit in obliquo, dicitur principatus actus sensandi. Rursus si accipitur, rationalitas Petri, est ipsemet Petrus prout dicitur principatus actus ratiocinandi: ubi in recto nulla erit distinctio, erit autem & quidem realis in ipsismet connotatis, nempe actibus sensandi, & actibus ratiocinandi.

DIFFICULTAS III.

Solvuntur Objectiones.

OBJICIT I. ARRIAGA. Ablato termino non perit aliquid intrinsecum nec quod pertineat formaliter etiam inadæquate ad rationem & essentiam similitudinis. Ergo etiam ablato v. g. termino manet denominatio similitudinis. Consequentia probatur. Quia paries habet in se formaliter & intrinsece totum illud propter quod dicitur similis. Ergo etiam modo debet dici similis.

RESPONDETUR. Retorquendo argumentum de relatione transcendentali. Retorquendo item si quis terminos quantitatis explicet per ipsam quantitatem & circumstantiam negationis ulterioris extensionis, destructa enim illa negatione per extensionem ulteriorem, manebit etiam entitas quanti, quæ ante erat, & tamen non manebit ipse terminus.

Directè autem dici potest, parietem habere in se formaliter & intrinsece illud totum quod requiritur tanquam intrinsecum ut habeat rationem similis, sed non haberet totum id quod requiritur tanquam extrinsecum, intrinsece requisitum. Alii dicunt manere tunc relationem secundum rectum, quia etiam solum rectum remanet, licet non remaneat aliquid in obliquo.

INSTAT I. Quando perit denominatio similis, vel perit sola vox, vel perit aliquid distinctum à voce, si perit sola vox, verè erit denominatio illa in re, quamvis ita vocari non possit; si non perit sola vox, ergo non manet tota entitas, significata per vocem similis. Ergo neque manet tota entitas, constituens formaliter simile.

RESPONDETUR. Non perire solam vocem. Illam verò Propositionem. Ergo non manet tota entitas significata per vocem similis distinguo, non manet tota entitas intrinsece requisita per modum subjecti Nego; non manet tota entitas significata tanquam quid extrinsecum, licet intrinsece requisitum. Concedo Majorem.

INSTAT II. Illa entitas est constituens simile quæ significatur per vocem simile. Atqui non solum subjectum significatur per vocem simile. Ergo non solum est subjectum entitas, constituens simile. Ergo & terminus constituet simile.

RESPONDETUR. Negando Majorem, quia alterutrum eorum quæ significantur per vocem simile, potest imò debet esse per modum extrinseci, quamvis intrinsece requisiti, si autem est per modum extrinseci, non est per modum componentis. Secundum autem usitatam phrasim illa est entitas constituens simile, quæ significatur in recto per vocem simile, concedo Majorem, quæ significatur non nisi in obliquo, nego Majorem.

INSTARI potest III. Quare non deberet dici perire tunc aliud extremum, in quo stat simile, cum in re per nos simile sint duo illa extrema.

RESPONDETUR. Revera tunc perire aliud extremum, sed in hoc est dissidium cum oppositis. Quia illud extremum non est pars, nec concipi debet per modum intrinseci secundum limitationes aliàs datas.

OBJICIT II. Idem. Nova denominatio realis, non potest advenire sine nova entitate reali. Ergo & nova denominatio intrinseca sine nova entitate intrinseca. Ergo etiam repugnabit deperdi

deperdi denominationem similis, sine deperdita entitate intrinseca similis. Ergo cum deperdatur denominatio similis, propter deperditionem termini, apparet terminum esse entitatem intrinsecam in similitudine.

RESPONDETUR negando Antecedens, de quo infra. Consequentia etiam teneret non nisi de denominationibus intrinsecis, quæ non sunt ad extrinsecum. Si enim sunt ad extrinsecum, sufficiet mutatio proportionata, adeoque in extrinseco.

INSTAT I. Denominatio ut est quoddam totum in esse denominationis intrinsecè completum, vel dicit aliquid præter entitatem subiecti, vel non: si non. Ergo manente entitate, & omnibus aliis ablatis, manebit denominatio; si dicis includi aliquid præter entitatem, ergo cum nihil sit præter connotatum, sequitur ipsum connotatum esse aliquid intrinsecum.

RESPONDETUR. Supponi aliquid ab argumento, quod non deberet supponi, nempe quod denominationis totum esse stet in solis intrinsecè complementibus, cum debeat compleri per aliqua extrinseca, licet intrinsecè requisita. Falsum ergo est Antecedens, quia est de subiecto non supponente.

INSTAT II. Si potest salvari denominatio similis Petri cum Joanne per ipsam Petri albedinem in circumstantia albedinis Joannis. Ergo etiam potest salvari denominatio hominis per ipsam animam rationalem, in circumstantia unionis cum materia.

RESPONDETUR. Retorquendo argumentum secundum dicta. Deinde disparitas est, tum quia, quæ dicunt inter se unionem realem & compositionem physicam, non possunt non omnia esse intrinseca, hoc enim ipso, quia uniuntur intrinsecè, intrinsecantur sibi: in connotatione autem non est ista unio realis, & compositio physica, adeoque alterutrum, potest bene se habere per modum extrinseci, quia deest ratio intrinsecandi, ipsa unio physica: Tum quia nullum est absurdum si dicatur v. g. Paternitas non importare entitatem Filii, tanquam quid intrinsecum ut dictum supra, est autem absurdum dicere, quod id quod est compositivum alicujus, sit compositum ut supponitur reali & vero, extrinsecum: Tum quia ipsa definitio quod v. g. terminus sit aliud, ostendit extrinsecitatem termini, quæ extrinsecitas, ex nullo definitivo termino colligitur, in partibus, verum compositum constituentibus. An autem partes intrinsecæ, semper debeant dici in recto, consule Lugo de Sacramentis disp. 2. a. n. 55. Dicit tamen posset omnes illas partes dici in recto quæ faciunt totum per se substantiale ejusdem ordinis. Dixi substantiale, quia album est totum, & componitur subiecto & albedine intrinsecè, non tamen dicitur in recto albedo, dixi item totum substantiale ejusdem ordinis quia in prædicatione hac,

Deus est homo, partes compositivæ ly ipsius homo, non dicuntur in recto, aliàs dictæ Propositionis hic foret sensus: Deus est humanitas & substantia Verbi, quæ Propositio est falsa. Horum autem omnium principium resolutivum, est usus & placitum hominum. Illa autem regula quam tradit Amicus disp. 2. de Sacramentis n. 15. ea in recto dici quæ dicuntur per modum per se stantis, fallit, nam rationale dicitur per modum adjacentis, & in quale quid, adeoque non per modum per se stantis, & tamen dici potest in recto &c. Sed de isto Recto & obliquo, plura in Materia de Sacramentis disp. 1.

INSTAT III. Binarium hominum dicit formaliter utrumque hominem & æquè primò. Ergo & Paternitas, dicit æquè primò tam Patrem quam Filium.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, quia in casu Antecedentis, ex nulla parte particula definitiva deduci potest, quòd illic sit aliud adeoque ratio extrinseci, quod in casu consequentis deducitur, ex ipsa formalitate termini qui per ly aliud significatur apud Aristotelem. Unde etiam Aristoteles, in explicatione quid sit Dominus, nunquam in Recto ponis, quòd sit, Servus, adeoque in re & in modo loquendi concordat nobiscum, cum tamen Ariaga in explicatione quid sit: Paternitas, velit æquè primò dici Patrem & Filium.

OBJICIT III. Partes non distinguuntur à toto. Ergo manente toto manent partes, sed partes omnes hujus totius quod est simile, per nos salvantur in albedine seu in fundamento. Ergo hoc manente, manet tota entitas similis.

RESPONSUM. simile salvari in fundamento, secundum quod simile dicit subiectum in recto, ita circumstantionatum, quod ablato termino non manet ita circumstantionatum.

DIFFICULTAS IV.

Solvuntur aliæ Objectiones.

OBJICIT IV. Oviedo. Subiectum non constituitur relatum per terminum, sed per relationem formaliter ut efficientem subiectum. Ergo deficiente termino manebit relatio.

RESPONSUM. Deficiente termino non manere relationem, quia perit aliquid extrinsecum intrinsecè requisitum, deficitque fundamentum, ita circumstantionatum.

INSTAT I. Ratio formalis referendi est relatio, relatio identificatur cum fundamento. Ergo ratio formalis referendi, identificabitur cum fundamento, sed fundamentum manet deficiente termino. Ergo & ratio formalis referendi, manebit, hoc est relatio.

RESPONDETUR. Relationem identificari cum fundamento, secundum id quod aliquid dicit pro subiecto, in recto & tanquam aliquid intrinsecum intrinsecè requisitum, non autem
secun-